

Només han passat trenta anys

VA COM VA. PER LLUM DEGÀES

Il·lustració: Laura Estrada

Quan aquesta revista va néixer, també van fer-ho Piqué, Messi i els Simpsons. Aquell mateix any, talment un precedent de la Via Catalana, a Lleida es va ballar una sardana de cinc quilòmetres i a l'Hipercor van morir vint-i-una persones, en un atemptat d'ETA. Si fa no fa per aquells dies Kilian Jornet començava a córrer per terra, gatejant, i ens deixaven el poeta de Sarrià, J.V. Foix i l'autor de la música callada, Frederic Mompou. Mentre els primers redactors del **Pou** alletaven amb tinta aquesta criatura de paper, l'alcalde de la ciutat proposava la creació d'un bordell que erradiqués la prostitució de carrer i el mercat de Puigmercadal obria les portes. Amb el pas del temps, la criatura ha crescut, n'ha passat de verdes i de madures, ha superat crisis i ha tingut germans digitals. Ha estat escola per a molts i una gran finestra oberta a la ciutat per a molts altres. Amb bonhomia, però amb fermesa i contundència. I també amb algun rampell i estirabot sobers, tanmateix inofensius: criaturades. Avui que la revista fa trenta anys, els Simpsons han entrat a totes les cases, Messi és Déu i ETA acaba de penjar els hàbits. Kilian Jornet continua corrent, les meuques han abandonat el carrer i el mercat de Puigmercadal, com el **Pou**, manté la paradeta.